

A columbiai felkelés abban az időpontban tört ki, amikor az Egyesült Államok oda tanácskozássra összehívták Közép- és Délamerika rabtartóit. Ez a politikai földrengés, tekintet nélkül annak végeredményére, azt mutatja, hogy mennyire bizonytalan a monopolisták és szolgák lába alatt a talaj. Bogotában nem volt előkészített forradalom. Egy terrorcselekmény végső elkeseredést váltott ki és barrikádokra vitte a népet. De jelentős tünet, hogy a néproham első hulláma szószerint elsöpörte a pánamerikai értekezletet. A nép ösztönösen felismerte a számára még súlyosabb láncokat kovácsoló összeesküvéket. Akiknek vérezniük kellene, hogy egyesek gazdagodjanak, nem akarnak háborút és élene szegülnék a háborús uszításnak. És ez így van Amerikában is.

A nemzetközi élet fejleményei bármilyen szemszögből is vizsgáljuk őket világosan mutatják, nemcsak azt, hogy a tőkés rendszer akadályozza a fejlődést, hogy az imperializmus kalandor politikája, amely eddig két világháborúba sodorta az emberiséget újabb katasztrófával fenyeget, hanem azt is, hogy a világ dolgozói egyre tisztábban látják ezt és erőiket egyesítve készülnek az ellenállásra. A rothadó rendszert nem mentheti meg a történelmi sors beteljesedésétől semmiféle mesterkedés és cselszövés. »Olyan korban élünk, amikor minden út a kommunizmusba vezet.« (Molotov).

Ács József

Pihenő munkás